

I det siste har jeg følt et slags ubehag.

La oss kalle det en etisk spenning.

En følelse av at alt flyter. At jeg vet ting som jeg egentlig ikke vil vedkjenne meg. Demokratiet er et annet sted. Forskjellene øker. De rike vinner – men hvem har bestemt det?

Det er en svimmel følelse.

Det er ikke noe jeg går rundt og tenker på. Jeg har det på kroppen. Det er i klærne jeg kler på meg, kaffen jeg drikker og tunga vokse i munnen, ordene stokke seg. Og jeg tenker - Kan man lage kunst av sånt? Kan man skrive tekst over en slik følelse? - Hva slags tekst blir det?

Jeg står i dusjen, ligger i senga og tenker at Norge, staten, vi, folket – det var en gang størrelser jeg trodde kunne forandre noe. Si hit, men ikke lenger. Men jeg kan rope på reguleringer. På en ny økonomisk verdensorden, - men jeg er bare en liten partikkel kastet rundt på av overstatlige selskap med datterselskap, stråselkap, lobbyister, forretningsadvokater – de driver oss fra hverandre, - samtidig så fører det oss tettere sammen: Vår aluminium utvinnes i Malaysia. Framtiden vår fraktes rundt på verdenshavet. Våre hender tar daglig i det andre hender har produsert. Den bomullen *de* har plukket, har vi på kroppen. Den kaffen *de* plukker, ender i min munn - og jeg drømmer at jeg sitter på bunnen av en Sweatshop. Dypt i bomullshelvete, i den evige lyden fra maskinene. Et sted mine norske borgerrettigheter ikke når. At jeg *er* den andre. Ikke norsk. Ikke her. Statsløs kanskje – eller født i et land med så få statlige reguleringer, så blottstilt for markedet - at hendene mine, framtida mi, kroppen min – alt jeg er har blitt en vare. Her finnes ingen beskyttelse. Her er jeg totalt utlevert.

Så kommer søvnløsheten. Ubehaget. Og jeg unngår kroppskontakt. Unngår å være i samme rom som andre. Står plutselig midt i oppgangen og roper, midt i supermarkedet og roper. Jeg har reist meg under parmiddagen, på utdrikningslaget, på kaffebaren. Skriker inn i de lykkelige, veltilpassa ansiktene deres:

- Nei! Jeg føler meg ikke fri!

- Nei! Dere hører ikke etter! Det var ikke det jeg mente! Jeg er ikke full! Jeg føler meg ikke dårlig! Jeg vil ikke hjem!

Det er som om jeg har fått noe i halsen og nå vil det opp. Det er en slags hevelse. Det er munnen. Jeg våkner med en smak i munnen. Tunga. Den passer ikke –

Og jeg reiser bort.

Står på et hotellrom i en fremmed by, i et rom med store, mørke tepper. Står og ser ut over byen: Trafikkmaskinene. Bankbyggene. Lysreklamene - et stort levende, jaktende, pustende dyr under meg - Og når jeg kommer hjem igjen, kan jeg ikke lenger stoppe det. Vertinna skjenker mere vin og hun som snart skal gifte seg står og spyr på bankplassen, i ly av et enormt reklameskilt og alle har gått hjem, og kafeene og barene og aviskioskene har stengt for lenge siden, og jeg er hjemme hos meg selv nå. Ligger i senga og ser det for meg.

Hvordan alt bare vokser og vokser. Alt bare vokser og vokser -

Og når alt dette er over? Tenker jeg.

Når alt dette er over - Hva da?

Bare berg. Bare vind. Sol. Bare vannveier, revehi, rådyrtråkk -